

Justícia fiscal i redistribució dels recursos

Quan als anys 90 del segle XX es posava nom al fenomen capitalista de la globalització i les seves conseqüències, autors clarividents ja constataven com l'ordre mundial, regulat per la mà oculta del mercat, tendia cap al concepte de fronteres híbrides i elàstiques, cap a la desaparició dels estats-nació i la desposseïció total i absoluta dels assalariats. Les crisis formen part del joc, són oportunitats pel capital transfronterer per continuar la seva expansió i creixement. L'actual crisi és un pas més en aquesta direcció. La privatització dels serveis públics, l'empobriment generalitzat de la població i la pèrdua de sobirania a tots nivells en són les conseqüències més evidents.

No ens ha d'estranyar doncs que tots aquests fenòmens i les creixents desigualtats a nivell mundial també les veiem reflectides a casa nostra: a Tàrraga, concretament, segons l'Idescat, l'any 2015 teníem una mitjana anual de 1.235 aturats. A la nostra ciutat també es produeixen desnonaments i també hi ha persones que, tot i tenir una feina, no arriben a final de mes. Els rics són cada cop més rics i els que no tenen res, cada cop són més pobres, aquí i a tot el món.

Entre octubre i novembre els ajuntaments aproven els impostos que regulen una part molt important dels ingressos anuals dels pressupostos locals. Uns ingressos directes que proporcionen liquiditat immediata. Entre aquests impostos destaca l'IBI com un dels que representa un major volum econòmic. Insistim en aplicar-lo de forma progressiva; cal anar més enllà i dotar-nos de recursos que permetin gravar més a qui més té. Cal plantejar la possibilitat de bonificar amb ajudes socials les llars que tenen familiars a l'atur o amb sous inferiors al salari mínim interprofessional. També recordem un cop més que cal aplicar tarifació social als preus de les llars d'infants i a l'Escola Municipal de Música com una eina d'integració social, d'equitat i justícia.

Continuarem proclamant que l'aigua és un bé públic universal que a la nostra ciutat està en mans privades i que els preus de l'aigua haurien d'estar regulats mitjançant una taxa i NO un preu públic, això vol dir que el preu del servei no hauria de poder-ne superar el cost i que s'hi haurien de poder presentar al·legacions prèviament a la seva aprovació. Actualment aquest dret està segrestat i les tarifes les decideix l'empresa que gestiona el servei i no l'Ajuntament, encara que és aquest qui les aprova, però acríticament.

El retorn a la gestió pública dels serveis públics actualment gestionats per empreses privades (aigua, bus urbà, piscina coberta, zona blava, pàrquing) hauria de ser una aposta clau de futur, tant en l'àmbit econòmic com en el social per a Tàrraga, i tant a nivell local com supralocal. Tot plegat, per recuperar la sobirania (és a dir, més democràcia) i per poder establir fórmules més redistributives i equitatives a cada servei. Fa temps que apostem per municipalitzar la piscina coberta de Tàrraga. I ara tenim un exemple de remunicipalització: l'1 de novembre, l'Ajuntament de Tàrraga passarà a gestionar de manera directa el servei de neteja, que fins ara, i ja feia anys, estava externalitzat per l'empresa Clece, propietària del conegut Florentino Pérez.

L'aposta per l'exercici de la sobirania local es inexcusable i indefugible. Per això diem que cal establir una fiscalitat més justa i progressiva. La redistribució de la riquesa és una mesura que no podem obviar. Els ajuntament tenen poques eines per a fer-ho, però cal usar aquestes eines, amb ànim de justícia, valentia i fins i tot inventiva. A Tàrraga no es fa prou perquè les ordenances fiscals són molt importants; tant com ho són per poder posar les bases de la futura constitució de la República Catalana.

Juli Rius i Carlos Vílchez (CUP Tàrraga)

Article publicat a la revista *Comarques*, núm. 405, 2ª quinzena d'octubre de 2016